

af sine Sognebørn, „den moderne Apostel“, som nogle mindre venligt sindede Kolleger i Nabosognene spydigt plejede at benævne ham. Trods Dragten og det uplejede Haar og Skæg var det ogsaa let at se, at han ikke var nogen almindelig Bondemand. Dertil var hans Skikkelse for leddeløs, Skuldrene for smalle og lavthængende. Hænderne var nok blaarøde og svulne, men de havde ikke den uforholdsmæssige Størrelse, som de faar hos Folk, der fra Barnsben har maattet tumle med svære Byrder. Heller ikke havde Ansigtet den rette, ensfarvet mørke, læderagtige Bondehud, men var skjoldet og oversaaet med smaa hvide Pletter.

Det var en raakold Formiddag i Begyndelsen af Marts. En stødvis Vind førte usammenhængende Taagemasser hen over Landet. I det ene Øjeblik indhylledes Egnen i en uldgraa Damp saa tæt, at man ikke kunde se fra den ene Ager til den anden; i det næste kunde et eneste Vindstød drive Dunsterne bort og kun efterlade en lav Røg langsmed Agerfurerne, mens et blegt Sollys langsomt trængte sig frem mellem Himlens tunge og sorte Skyer. I saadanne Øjeblikke kunde man fra den højtliggende Præstegaardsmark overse hele Sognet lige ud til den ensomme Fjordkirke, der skimtedes fjernt i Syd paa sit bratte Næs som et Taagespøgelse. Noget nærmere og lidt mere vestlig hævede sig Skibberups tre mørke Muldhøje, og over disse blinkede et lille teglstensrødt Lyspunkt, der betegnede det Sted, hvor en takket Gavt af Egnens nye og store Forsamlingshus kiggede solbelyst op over Bakkekammen.

Emanuel var for optaget af sine Tanker til at give synderlig Agt paa denne urolige Skiften af Landskabets Udseende. Selv naar han nu og da standsede for at lade Hestene puste lidt, gled hans Blik ud over Egnen uden at se. Først henimod Middagstid blev han vækket ved Lyden af en lille Menneskekaravane, der nærmede sig paa Markvejen inde fra Byen.

Forrest gik en kraftigbygget lille Pige paa fire-